

Heinrich Rahn

**Programma Quo Rector Universitatis Rostochiensis Henricus Rahne/ I.U.D. &
Prof. Ad Exequias Quas ... Vir Dn. M. Nicolaus Ridemannus, Ecclesiae Marianae
Diaconus ... Filiolae ... Annae paratas cupit Omnes omnium ordinum Cives
Academicos officiose invitat**

Rostochii: Kilius, 1651

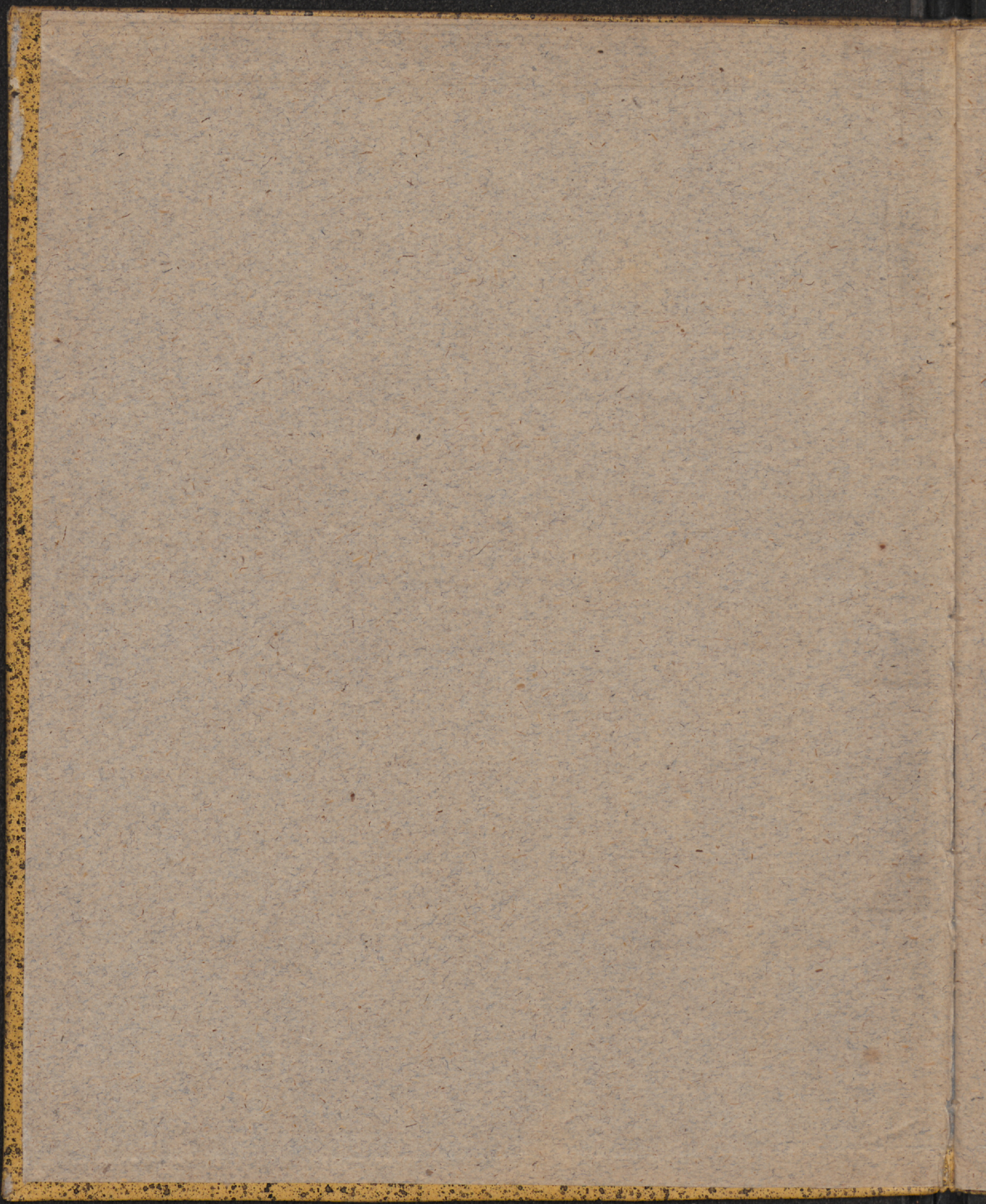
<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn775776866>

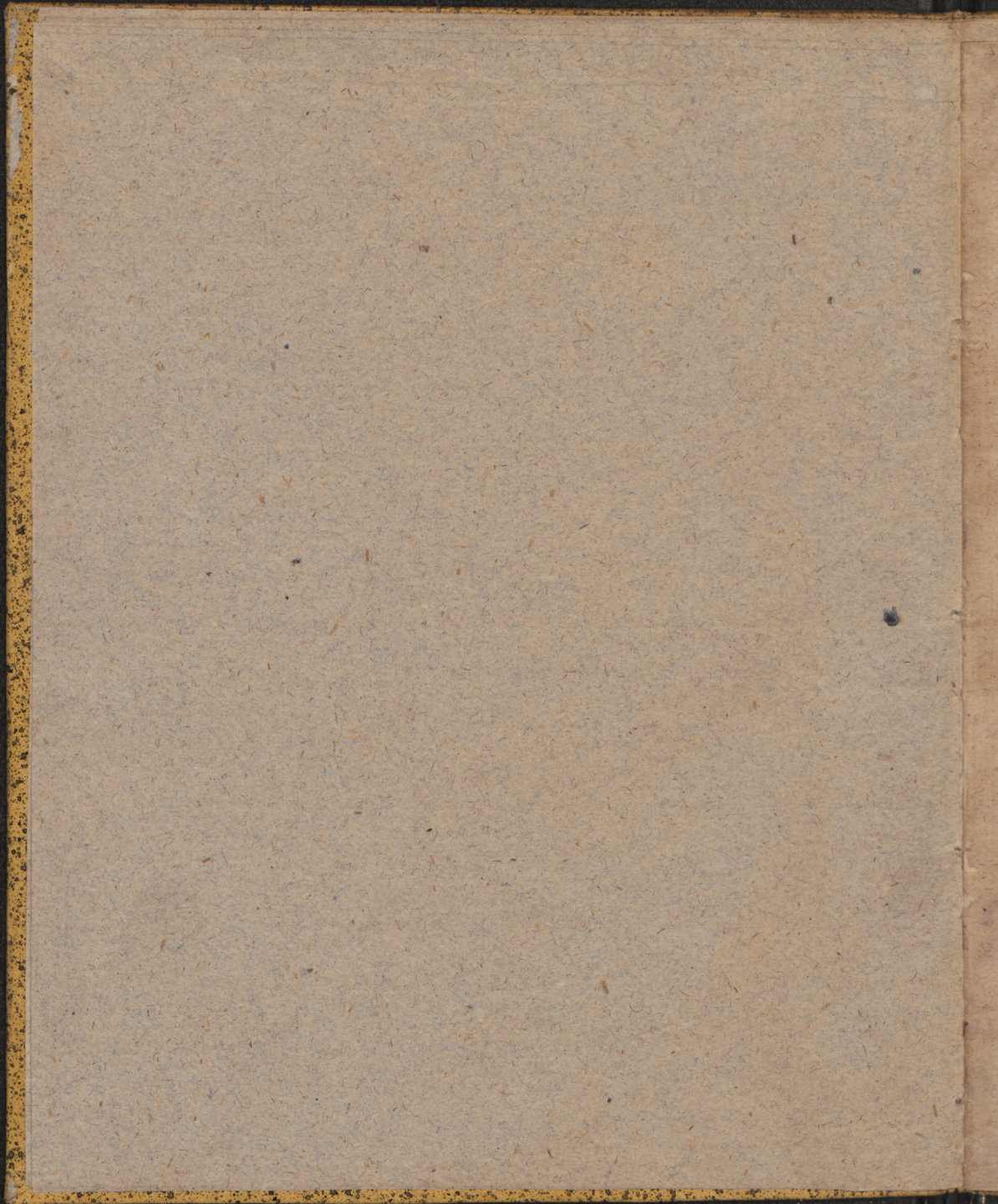
Druck Freier Zugang

Rahne, H.
in
A. Ridemann.
Rostock, 1651.

57

PROGRAMMA
Quo
RECTOR
Universitatis Rostochiensis
HENRICVS RAHNE,
J. U. D. & Prof.

Ad Exequias

Quas

Reverendus & Clarissimus Vir

DN. M. NICOLAUS
RIDEMANNUS,

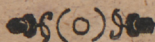
Ecclesiae Marianae Diaconus
fidelissimus

Filiolæ suæ desideratissimæ

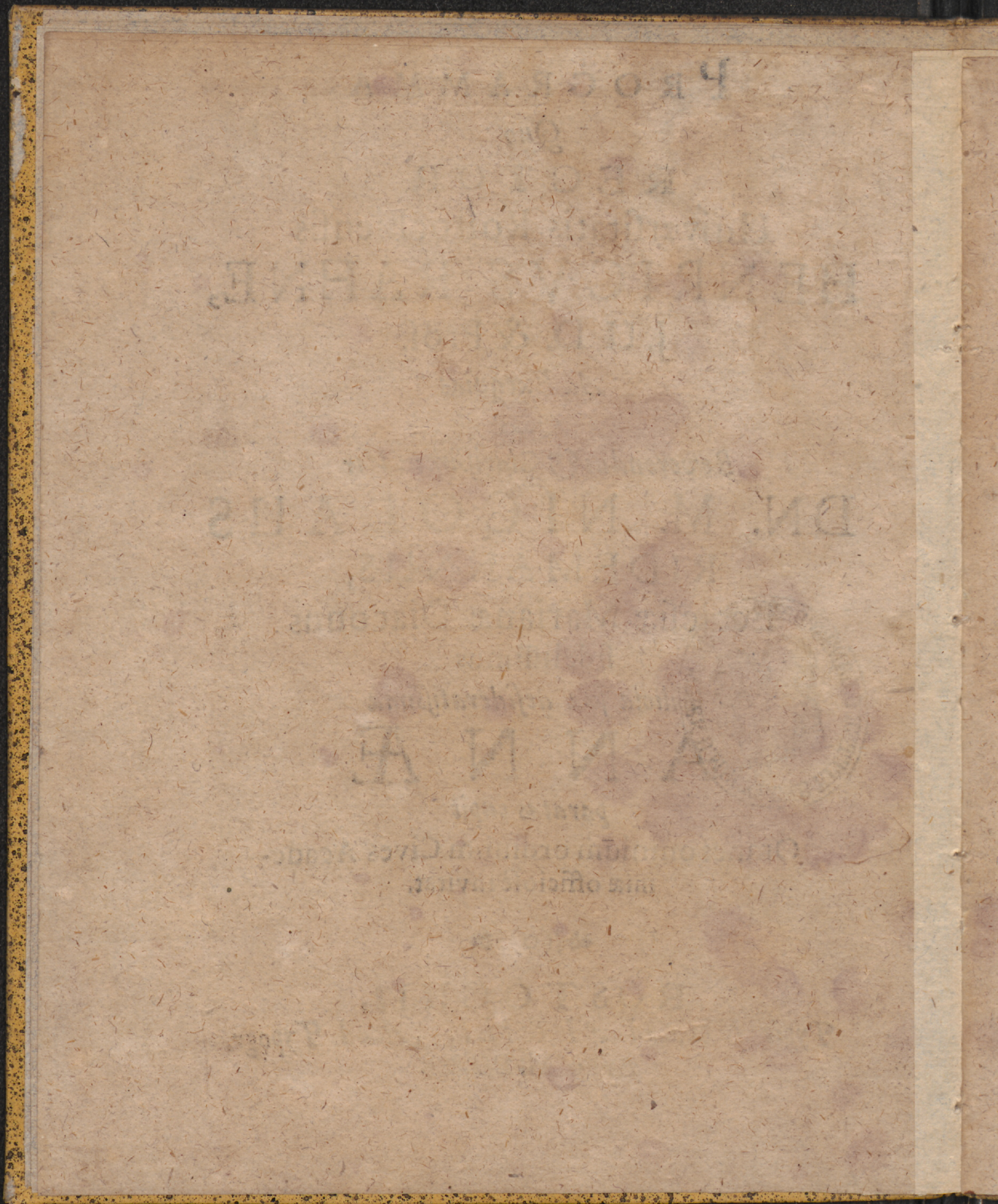
ANNÆ

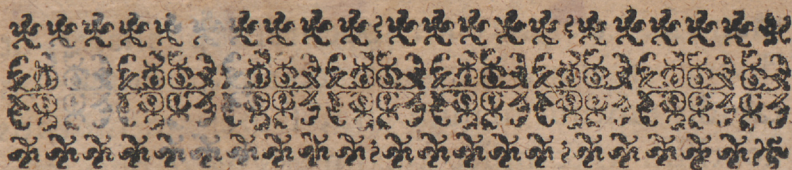
paratas cupit

Omnes omnium ordinum Cives Acade-
miæ officiosè invitat,

ROSTOCHII,
Typis NICOLAI KILII, Acad. Typogr.
Annò M. DC. LI;

Yrrhonem illum Helien-
sem, principem sectæ A-
poreticorum accepimus
miratum præcipuè in Ho-
mero fuisse, & adsiduè in
ore habuisse Glauci illum
versum, quo terræ inco-
lashomines arborum fo-

liis similes facit, cum ait:

οἷηπερ φύλλων γενεὴ ἰ τοῖσδε καὶ ἀνθρώπων

tale quidem genus est hominum, quale est fo-

Et sane

(liorum.

ut in silvis auctumni frigore primo

Lapsa cadunt folia—:

Ita eodem hoc tempore homines majore, quàm
aliàs, numero in morbos incidunt, morte præ-
properâ occidunt: cujus rei culpam Criticorum
non minus quàm Medicorum princeps Galenus
cùm inæquali hujus anni partis temperiei, tum
copiosiori auctumnalium fructuum usui attri-
butum it. Et hæc causa impulit Poëtas, ut au-
ctumnum morbiferum & letiferum dicerent, ut

A 2

Ro-

manæ fidicen lyræ eum nocentem appellaret, ut
divinâ vir scientiâ Hippocratès auctumnum non
tabidis tantum malum esse, sed etiam morbos
acutissimos & multo maxima ex parte pernicio-
sos adferre, tanquam ex tripode quodam pro-
nunciaret. Neq; verò opus est, ut exempla lon-
gius arcessamus, aut ex historia sacra decem le-
profos, viduæ Naimææ filium, & alios, quos au-
ctumnali hoc tempore Ecclesia nobis ob oculos
ponit, adducamus; domi namq; nostræ abunde
idipsum testantur funera, quibus & hodiernum
elegantissimæ puellæ accedit. Ea est ANNA *Ni-*
demannin/ quæ d. XXVIII. Septembr. horâ octa-
vâ vespertinâ exemta vivis suorumq; spei, quam
eximiam concitarat, in ipso vernantis ævi flore,
acerbo funere subtracta est. Usq; adeo semper
mortales sumus, homines, & fatis obnoxii; &
cùm victuros nos maximè deputamus, desini-
mus. Mundi hujus lucem primam anno à CHRI-
STO nato millesimo sexcentesimo quadragesi-
mo secundo, d. XIX. Novembr. circa horam
nonam matutinam heic Rostochii aspexit, sor-
tita Patrem virum reverendum & clarissimum,
DN. NICOLAUM RIDEMANNUM, Philos.
Mag, Ecclesiæ Christi ad B. Virginis apud Rosto-
chienses Diaconum maximè industrium; ma-
trem BARBARAM QUISTORPIAM, fœmi-
nam

nam virtutum matronalium claritate spectabilem. Avus ejus paternus fuit HENRICUS RIDEMANN, Civis & negociator Chiloni in Holsatia quondam inter suos spectatus, & hoc maxime nomine commendatus, quod æqui observantissimus & religionis veræ fuerit amantissimus; avia paterna ei fuit ANNA Dreyers/ quæ adhuc superat & vitali vescitur aurâ. Avum maternum habuit reverendæ dignationis, excellentissimæque virtutis ac doctrinæ virum DN. JOANNEM QUISTORPIUM, S.S. Theologiæ Doctorem, Facultatis Seniorem & Ecclesiarum Rostochiensium Superattendentem olim atq; Antistitem, cujus fama ac decus in hac clarissima Academia durabit equidem, quamdiu & eruditioni ac probitati vitæ suus non deerit honor. Aviam maternam habuit BARBARAM Domans/ matronam omni laude, quæ eum sexum deceat, ornatissimam; filiam STEPHANI DOMANNI, JC. & Advocati apud Osnabrugenses quondam celeberrimi: magni illius DOMANNI, Civitatum Anseaticarum Syndici quondam clarissimi, fratris. Pueritiam domi egit in Parentum gremio, assuefacta ad disciplinas eas ac artes quæ sexum istum cum maxime commendant. Fuit eximiâ indole, & ad virtutes quaslibet hauriendas facili ac peridoneâ. De forma nihil afferam, quæ etsi

contemni planè non debet, ut naturæ privilegi-
um, donum fortunæ, muta commendatio, tamen
exigui, donum breve temporis est, & sæpe defor-
mem ac distortum animum tegit: quid, quod ea
& vel cum pessimis communis. Securè tacebitur
itaq; ubi & meliores laudes adsunt non modò,
sed & certiores. Præcipuè vero pietatis fuit
amans.

— *O maxima rerum*

Et meritò pietas homini tutissima virtus!

Nec tantum publicis sacris libenter interfuit, sed
& domi legendis libris Christianis, & imprimis di-
vinis oraculis operam dedit. Præsertim verò in
iis Caput XXI. Apocal. Joann. de vitæ æternæ &
cælestis Hierosolymæ descriptione perquam li-
benter lectitavit, ejusq; explicationem à Paren-
tibus petiit. Pudicitia ita studuit, ut rustica inte-
rim aut tristis non esset. Quod ut vitiosum est, ita
castitatis laudem mereri non potest. Quæ tùm
perfecta est, cùm reticitatem non habet, & tota
suavis atq; amæna est. Mundiciem amavit, squa-
lorem averfata est. Parentes obsequio ita de lini-
vit accepit, ut in ea omnes delicias animi ac vo-
luptates suas ponerent. Didicerat jam Adolescens-
tula, Obedientiã esse matrè felicitatis. *Valetudine*
fuit instabili. (Sunt verba Medici) *morbis pueritia aliis*

atq;

atq; alijs, de stillationibus præterea ad inferiora subinde
afflicta; ex quo fonte ante menses tres gravis in primæ
coctionis organum fluxit affectus, unde, secuta humo-
rum corruptione, & corporis atrophîâ, in pristinum
statum reponi non potuit. Egrotâ, quicquid etiam boni
remedii ab artibus medicæ peritis adhiberetur. Interim
non deseruit partes, & probè meminerat, cujus
sacramentum portaret. Confugiebat itaq; ad pre-
ces, & cum in humanis vix quicquam superesset
spei, in Deo solo nitendum sibi existimabat. Quo-
circa in morbi conflictu sæpius ingemuit: O
CHRISTE fili DEI fer mihi opem: O JESU
fili David miserere mei. In hac devotione per-
mansit usq; ad extremæ horæ momentum, quo
suâ sponte gemebundâ & anxiâ voce recitavit
hanc precatiunculam. Hilff Helfer hilff in Angst
und Noth/ Erbarm dich mein &c. Et Parenti reci-
tanti: Wann mein Stündlein verhanden ist &c. in-
rentis oculis & auribus, cum admiratione cir-
cumstantium, auscultans, placidissimè inter has
cogitationes Spiritum emisit, & castam san-
ctamq; ac verè virginem animam Virgini Sponso
reddidit. Digna omninò longiore vitâ fuisset,
propter & formæ, & ætatis florem, & in primis
animi pulcritudinem: Sed ea vitæ nostræ ratio est,
nascimur, obimus homines, nec mali tantum,
verum & boni, ac hi plerumq; densius, Deus ille
opti-

optimus, optima fere ad se trahit. Haec facere & sentina, dignos luce meliori. Alios, aliâ horâ, Nihil tamen deterior ille, qui non diu in hac scena hæsit, quàm ille, qui longum carmen egit. Apud Deum vita longa non optima, sed innocentissima. Ac si vel ipso auditu venerandum nomen virginitatis est, ut illa in fabula censet, quantum erit obiisse puram atq; innuptam. In Christiana cum primis, si nullius viri amore quam Ejus arsit, quem solum amare atq; diligere, summa maximaq; felicitas est. Quam nunc in CHRISTO Sponso suo cælesti consecuta est Nostra. A quo nullo casu, nullo se jungi divortio in perpetuum potest. Sed hæc omnia ipsemet Parens satis provisâ habet, igitur manum nos abstinemus.

Beatissimæ virginis reliquiæ postea horâ primâ mandabuntur terræ, vestrum igitur erit, CIVES Academici, ejus exequias frequenti officio celebrare. Id itaq; sedulo frequenterq; ut faciatis, & nos monemus & ipsa Patris viri reverendi merita vos invitant. Nam quid non illi debebimus, qui pro salute animarum nostrarum cum Collegis suis diu noctuq; excubias agit?

Qui præeunt aliis exemplo & voce, magistros

Omnibus officiis properate & amore mereri.

P. P. ad II. Octobr. anno recuperatæ gratiæ clo
Ibc LI.

Conveniendum erit ad H. I. in eade B. Virgini sacra.

atq; alijs, destillationibus præterea ad inferi
afflicta; ex quo fonte ante menses tres gra
coctionis organum fluxit affectus, unde, se
rum corruptione, & corporis atrophîa, in
statum reponi non potuit. Egrota, quicquid
remedii ab artibus medica peritis adhiberet
non deseruit partes, & probè memine
sacramentum portaret. Confugiebat in
ces, & cum in humanis vix quicquam
spei, in Deo solo nitendum sibi existim
circa in morbi conflictu sæpius in
CHRISTE fili DEI fer mihi opem:
fili David miserere mei. In hac devo
mansit usq; ad extremæ horæ momen
suâ sponte gemebundâ & anxiâ voce
hanc precatiunculam. Hilf! Helfer hi
und Noth/ Erbarm dich mein &c. Et Pa
ranti: Wann mein Stündlein verhande
rentis oculis & auribus, cum admir
cumstantium, auscultans, placidissim
cogitationes Spiritum emisit, & c
tamq; ac verè virginem animam Virg
reddidit. Digna omninò longiore
propter & formæ, & ætatis florè, &
animi pulcritudinem: Sed ea vitæ nost
nascimur, obimus homines, nec ma
verum & boni, ac hi plerumq; densu

